

ΜΑΡΙΟΥΔΑΛΜΠΕΡΑΤΙ

ΣΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

— Μαρία !
— Γιάννη !

Την εύρηκε αδυνατισμένη και όχρα, πάντα ώραία σαν Μαντόνα του Ρυφαήλ, με τό λευκό σκιμμένο προφίλ της και τὰ μεγάλα καστανά μάτια της, που είχαν μια έκφρασις πονεμένη.

Ἡ τύχη τούς είχε τοποθετήσει τον ένα κοντά στην ἄλλη μέσα εἰς τὴν αἴθουσα τῆς συναυλίας. Ὁ Γιάννης και ἡ Μαρία Σάντοβα είχαν χωρίσει πρὸ τριῶν ἀκριβῶς ἐτών. Ἀπὸ τότε δὲν είχαν ξανα-ἰδωθῆ παρὰ δύο φορές, ἀπὸ μακριά, στὸ δρόμο.

Εἶχαν τρία χρόνια νὰ μιλήσουν, νὰ βρεθοῦν μαζῆ. Καὶ τώρα ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα ἐπαίξε τὸ παθητικὸ τραγοῦδι τῆς Ἰζόλδης, ὁ Γιάννης ἐφοίτηε δειλὰ-δειλὰ μιὰ ματιὰ εἰς τὴν πρῶην σύζυγόν του. Ἐκείνη φαίνονταν προσηλωμένη στὴ μεθυστικὴ μουσικὴ μὰ τὸ πρόσωπὸ τῆς ἦταν ἀκόμη πρὸ ὄχρου καὶ ἡ καρδιά τῆς κτυποῦσε δυνατὰ, κάτω ἀπὸ τὸ γουνέτιο πινωφόρι τῆς.

Ἡ ψυχὴ τῆς ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνησι καὶ τύχη. Ἦταν αὐτὸς, ὁ Γιάννης τῆς, που τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ ἔρωτα, καὶ ποὺ αὐτὴ τὸν εἶχε ἀπατήσει... Ὅλες αἱ λεπτομέρειες τοῦ μικροῦ αὐτοῦ δράματος τῆς ζωῆς των ἐπανηχοῦντο εἰς τὸν ταραγμένο νοῦ τῆς. Ἡ εὐτυχισμένη ζωὴ τους, τὰ χάδια του καὶ ἡ τρυφερὴ καλοσύνη του, καὶ πέντε ἐτῶν χάδια καὶ ἀγάπη, καὶ ὕστερα ἡ μοιραία συνάντησις μετ' ὁν ἄλλο, ἡ ἐπιμονὴ του καὶ ἡ τελικὴ καταστροφὴ. Ἡ Μαρία θυμήθηκε μετ' ἕνα ῥίγος φόβου τὴν ἡμέραν τῆς πτώσεως τῆς, καὶ τὴ ζωὴν ποὺ εἶχε ἀόριστον. ἀληθινὸ μαρτύριον γι' αὐτὴν, γεμάτη ψέμματα καὶ τρόμο... Ὑστερα θυμήθηκε τὴν ἀπόγνωσι, τὴν ἐκπλήξι καὶ τὸν βαθὺ καὶ εὐγενικὸ πόνον τοῦ Γιάννη, ὅταν ἔμαθε τὴν φρικτὴν ἀπάτη.

Θυμήθηκε μετ' ἄλλο αἰσθητικὴν εὐγένεια ψυχῆς τὴν εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ σπίτι του, χωρὶς ὀργή, χωρὶς παράπονον, μετ' ἕνα σιωπηλὴ θλίψι ποὺ τῆς ἐκόσμιζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα...

— Ποιὸ δὲν τὸ πιστεύω αὐτὸ ἀπὸ σένα, Μαρία. Μόνο αὐτὴ τὴ φράσι τῆς εἶχε εἰπεῖ καὶ τῆς εἶχε παραδώσει τὸ γράμμα ποὺ τοῦ φανέρωνε τὴ ἀλήθεια. Μὲ ἀπίστευτη γενναϊότητα τῆς εἶχα ἐξασφαλίσει καὶ ἕνα καλὸ εἰσόδημα, γιὰτὶ ἡ Μαρία ἦταν πτωχὴ καὶ ἦταν ἐντελὸς ἀνέκατη γιὰ κάθε εἶδος ἐργασίας.

Τώρα ἐκεῖνο; ζοῦσε στὴν ἐξοχὴ καὶ ἐρχόταν κάθε μῆνα νὰ περῶσθ λίγες ἡμέρες στὴν πόλι. Τίς λίγες μέρες αὐτῆς; ἀφιέρωνε στὴ μουσικὴν, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε ἀληθινὸ πάθος.

Τὸ παθητικὸ φινάλε τοῦ Τριστάνου τελείωσε μετ' ἄλλο χειροκροτημάτων.

— Τὶ ὠραία ποὺ ἐπαίταν, ἐπιθύμισε ὁ Γιάννης μετ' ἐνθουσιασμό. Τὰ μάτια των συναντήθηκαν. Ἡ Μαρία κατέρβασε τὰ δικά της. Τὸ ἑλικρινὲς καὶ γαϊδευτικὸ βλέμμα του τῆς ἔκαμε κακό. Ἐννοιοῦθε οὐ ἦταν ἀνάξια νὰ τῆς φέρεται μετ' ἕνα εὐγενικὸ τρόπο.

— Εἶσαι καλός...εἶπε τόσο σιγανὰ, ὥστε μόλις ἤκουσε τῆς δύο λέξεις.

— Καλός; Δὲν πιστεύω.
— Μοῦ μιλάς σαν ἄλλοι... Ἐνόμισα πῶς δὲν θὰ με χαιρετούσε... Δὲν εἶμαι ἀξία ἐνός χειροεπισμοῦ σου, τὸ ξέρω.
— Ἄς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ, Μαρία. Ἡ τύχη μᾶς ἔκαμε νὰ συναντηθῶμε...

— Ἡ τύχη...Πόσον καρὸ ἔχομε νὰ ἰδωθῶμε. Τρία χρόνια καὶ ἕνα μῆνα...

— Ἐμετέρησε τίς ἡμέρες, ἐρώτησε ἐκεῖνος μετ' ἄλλο συγκίνησι στὴ φωνή.

— Ναί...Αὐτὰ τὰ τρία χρόνια μοῦ φάνηκαν τρεῖς αἰῶνες...

— Δὲν εἶσαι εὐτυχής; Ἐν τούτοις, ἔμαθα πῶς διασκεδάεις, πῶς δὲν λείπεις ἀπὸ καμμιὰ κοσμικὴ ἐσοτή!

— Ναί...Ὁ κόσμος; δὲν ξέρει...φάνηκε τόσο εὐγενής, ὥστε τὸ διαζύγιον εἶταν ὅτερ ἐμοῦ. Ὅλοι νομίζουν πῶς ἐσὺ ἐφαίξεις...Γι' αὐτὸ μετ' ἄλλο προσκαλοῦν παντοῦ...πολλοὶ μάλιστα αἰσθάνονται...οἷκτον γιὰ μένα καὶ παίρνουν τὸ μέρος μου...Μιλοῦν ἐναντίον σου...εἶσι νομίζου πῶς μετ' ἄλλο εὐχαριστοῦν. Προχθὲς ἀκόμη...

— Δὲν μετ' ἄλλο ενδιαφέρει ποσὸς...

— Δοιπὸν, πηγαίνω στὸν κόσμο γιὰ νὰ ζαλισθῶ, νὰ μὴν αἰσθάνομαι τῆς ἀτέλειωτες ὥρες, ποὺ περνοῦν χωρὶς μιὰ εὐχάριστη στιγμή. Μεγάλῃ εἶνε ἡ ψυχικὴ μοναξιά μου.

Τὸ διὰλειμμα πικρεῖται. Καὶ ὁ διάλογος; ἐξακολουθοῦσε εἰς ἕνα τόνον φιλικόν.

— Ἐμαθα πῶς; μένειστέ σὸ ξενοδοχεῖο, εἶπε ὁ Γιάννης.

— Ναί.

— Μόνη; εἶπε ἐκεῖνο; ὕστερα ἀπὸ ἕνα μικρὸν δισταγμό.

— Μόνη.

— Καί... ἐκεῖνος; ἐπιθύμισε ὁ Γιάννης μετ' ἄλλο τρέμουσαν φωνή.

Ἐνεπὸλθε γιὰ μιὰ στιγμή μιὰ ξανθὴ μορφή, τὸν Στέφανον Ράδη,

τὸν καλύτερό του φίλον, ποὺ μισοῦσε τώρα ἕως τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του.

Ἡ Μαρία ὄχρασε ἀκόμη περισσότερο. Μισόκλεισε τὰ ἐκφραστικὰ μάτια της καὶ ἀπήτησε μετ' ἄλλο ὑπόκοφον φωνή.

— Δὲν τὸν ξαναεἶδα... ἀπὸ τότε...

Ὁ Γιάννης τῆς ἐρρίψε ἕνα βλέμμα, ποὺ ἐξεδήλωνε συγχρόνως χαρὰ καὶ ἀπορία.

— Γιατί;

— Γιατὶ μοῦ προξενοῦσε φόβον.

Ἦσαν μόνοι μέσα σὸ πλῆθος τῶν θεατῶν καὶ μιλοῦσαν σιγανὰ. Κανένας δὲν τοῦς παρατηροῦσε.

— Ἀλήθεια; εἶπε ὁ Γιάννης.

— Δὲν ἔχω περὶ τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ εἰπῶ ψέμματα, εἶπε ἄπλῃ ἡ Μαρία, θὰ εἶμιον ἡ τελευταία γυναίκα τοῦ κόσμου... Σοῦ χρωστῶ τὴ ζωὴ μου... Καμμιὰ φορὰ ἔχω τύψεις ποὺ δέχομαι ἀπὸ σένα χρήματα... Θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι σκλάβά σου, δούλα σου, γιὰ νὰ πληρώσω τόσο καλωσύνη, Γιάννη...

Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν σαν διαμάντια ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ μέσα σ'αὐτὰ ἐμάντευε ὁ Γιάννης ἕνα δλοκόληρον κόσμον μετανοίας καὶ λαοταξίας.

Δὲν εἶπαν περὶ τίποτε. Ἡ ὀρχήστρα ἐπαίξε μιὰ συμφωνία τοῦ Μπετόβεν. Οἱ θεοὶ ἤχοι τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ δονοῦσαν τῆς ψυχῆς μετ' ἄλλο τρυφερότητα. Τὸ ἀντάτιον ἐτελείωσε ἐν μέσῳ θρησκευτικῆς σιγῆς.

— Θυμάσαι; ἐπιθύμισε ὁ Γιάννης. Τὸ εἶχαν ἀκούσει καὶ ἄλλοτε τῆς ἡμέρας τῆς περασμένης εὐτυχίας. Ἐκείνη δὲν ἀπήτησε. Ἐννοιοῦθε ἕνα μεγάλο πόθον νὰ πάρῃ ἐκεῖνο τὸ ἀνδρικό χέρι, ποὺ ἦταν τόσο κοντὰ σὸ δικό της καὶ νὰ σκύβῃ νὰ τὴ φιλήσῃ θρησκευτικὰ... Αὐτὸ τὸ εὐγενικὸ χέρι τῆς εἶχε δώσει τόσα δῶρα ἀγάπης καὶ καλωσύνης...

Δὲν ἐδόλμησε οὔτε νὰ ἀκουμπήσῃ λιγακί τὸ δικό της, ἐνῶ ἦταν τόσο κοντὰ... Ποῦ ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ εὐρίσκον ἄσυλον καὶ γλυκεῖα ἀγάπη σ' αὐτὴ τὴ θεμερὴ ἀγκαλιά;

Μετ' ἄλλο σκέφθηκε πῶς σὲ λίγο θὰ τὸν χωριζόταν... Τώρα ἐβλέπε τὸ μέγεθος τοῦ πόνου τῆς, τὴν ἀγάπην ποὺ εἶχε ἀνανεωθῆ θεοριώτερη καὶ βαθέτερη ἀπὸ ἄλλοτε, μεγαλειώτερη παρὰ ποτέ.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἀδυναμίας εἶχε χάσει ὅλη τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν ἄνδρα τῆς, ποὺ τρία χρόνια τώρα, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶχε χωρισθῆ

τὸν ἔκλαιγε ὅπως κλαίει ἕνα ἀγαπημένον νεκρό.

Ἐβγήκαν μαζῆ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, ὅπως ἄλλοτε, σιωπηλοί, μετ' ἕνα συγκίνησι ποὺ τοῦς ἔκαμε καὶ τοῦς δύο νὰ τρέμουν.

Στὴν ἔξοδο ἡ Μαρία ἔκαμε μιὰ μεγάλῃ προσοχάθεια γιὰ νὰ τοῦ εἰπῇ αὐτῆς τῆς λέξεις.

— Σ' ἀφίνω, Γιάννη.

— Ποῦ πᾶς; ἠρώτησε ἐκεῖνος. Βλέπεις βρέχει πολὺ. Ἐχω ἐδῶ τὸ αὐτοκίνητον. Θέλεις νὰ σὲ πάω σὸ ξενοδοχεῖόν σου;

Μέσα στὸ αὐτοκίνητον ἔμειναν λίγη ὥρα σιωπηλοί. Ἐπειτα ὁ Γιάννης διέκοψε τὴ σιγὴ!

— Μαρία! Γιατὶ σιωπᾶς;

— Γιατὶ... Θυμάσαι, θυμάσαι τόσα πρᾶγματα... Καὶ τώρα εἶμαι ἀκόμη μαζῆ σου... Σὲ λίγο θὰ μ' ἀφήσης... ποῖός πέτε πότε θὰ σὲ ξαναἰδῶ... Ποιὸς ξέρει... ἴσως δὲν ζεις μόνο σου... εἶπε μ' ἕνα εἶδος φόβου.

— Ὅχι, εἶπε ἐκεῖνος. Ἐχω συντροφιά.

— Ποιὰ εἶνε; ἠρώτησεν ἐκείνη μετ' ἄλλο φωνὴν ποὺ ἔτρεμε.

— Ἡ γατοῦλα μᾶς ἡ Λαίδη.

— Ἄ...
Μετ' ἄλλο γὰρ ἀνέπνευσε.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ καὶ ἐκείνη πῶς, τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ λαϊκὸν καὶ τὸν ἐσφιξε στὴν ἀγκαλιά τῆς μετ' ἄλλο πάθος.

— Γιάννη μου! Ἀγάπη μου!

Ἐκεῖνος ἐκλείσε τὰ μάτια. Ὅλη ἡ παλαιὰ μέθη πλημμύριζε τὸ σῶμα του καὶ τὴν ψυχὴν του. Τὰ χεῖλη των συναντήθηκαν... Φιλί ποὺ περιεῖχε πόθους καὶ ἀναμνήσεις, τρυφερότητα, μετάνοια καὶ συγγνώμην. Ὅταν ἐφθασαν μπροστὰ στὴ τζαμακὴ πόρταν τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου ὁ Γιάννης εἶπε εἰς τὴν Μαρία:

— Ἐτοίμασε τῆς; βαλίτσες σου... Ἀπόψε φεύγομε μετ' ἄλλο τρεῖτον τῶν δώδεκα γιὰ τὸ σπίτι μᾶς στὴν ἐξοχὴ!

Μάριος Ἀλμπερτί